

Son Ritüel

– SönmezKORKMAZ · 06 Mart 2010

Âşıklar için arzuyu söndüren haz bolluğu

Ümitlerle dolu sefaletten daha az zevklidir. / "Michel - Ange"

Her bacadan duman çıkardı. Fakat içinde ne yanar kimse bilmedi.

Yüreğim bir orman evinin şöminesi gibi her mevsim yandı. Bir de sevdana yazılmış dumanlı şiirlerim vardı. Her mısrasına yağmur bazen usul usul, bazense sağanak olur yağardı.

Dışarıyı yalnızlığımı dokunamayacak kadar silikleşirken, bedenime dolanan ateş, gözlerime vururdu günlerce... Gözlerim artık zamanı yalanlayacak kadar kör. İnsanlar verniklenmiş birer biblo zihnimde.

Biblolar beni göremez değil mi Elif? Konuşamaz da...

Dünyamı döndüren o büyük kudret, yüreğimde biriktirdiğim aşkın kuvveti. Kim bilir belki de seni özleyebilmek uğruna, katlanmalı yokluğuna.

Dünyam dönmüyorsa, güneş doğmayacaktır elbet...

16.02.2012

Perşembe / Saat: Sabah 06.30

Henüz takvim yapraklarına düşmemiş günlerimin güncesine sevdami bırakıyorum. Sevdam kefenime takılan zümrüt bir broş gibi manasız. Elif elif yağan yağmurlardan kaçarak sığındığım çatısız gönül evimde, çığlıklarım bir ölüm sessizliğinde. Kurak bir şehir gibiydim ilk gördüğünde. Ve yalnız gözlerini dudaklarımı dayadığım köy çeşmesi. Deniz maviliğinde.

Gözlerim yüreğinde kendini görse, kurur mu şehrim sevginin yeşilliğinde? Uzat gözlerini bana desem, yüreğimi Afrika Kıtası sayarak... Bardaktan boşalırcasına...

Uzat kollarını bana desem, kucağında cenneti taşıdığımı sayarak... Araftan koşarçasına...

Uzat.

Senin olsun kurtarırsan bu hayat.

09.02.2012

Perşembe / Saat : Gece yarısı 03:40

Kimse şair Eşref Selim'i tanır mı bilmem. Meczip gibi yaşar, şiir yazar, yazdığı gibi yaşar ve yalnız yaşardı. Yazdıkları ile değil yaptıkları ile şair kaldı. Tek mısralık bir şiir bile geçmedi kayıtlara. Salı sohbetlerinde,

yıllar önce böyle bahsedilirken duymuştum adını.

Şair Eşref Selim.

Üzerinde çok durmamıştım fakat kayıtlı tek şiiri bile olmayan adam nasıl şair olmuştu? Anlayamadım. Yıllar sonra eski kitap, dergi, gazete, mecmualara pek heveskâr olduğumu bilen kadim dostlardan Ahmet Fevzi Bey, kol saatim karşılığında bana bir defter göstereceğini, dilersem bir nüshasını kopya edebileceğimi söylediğinde, bende saatimin yalnız taklidini verebileceğimi ifade ederek çıkmıştım. Netice-i kelâm ben saatten mahrum olmuştum fakat defterin aslını da artık elimde tutuyordum. Mahir bir mücellide ciltletilmiş, eski siyah renkli, yirmi - otuz yıllık bir defter görünümündeydi. Defterin ilk sayfasında " Ellerde, elli beşe kavuşmaktı muradım." yazısı ve altında ise Şair Eşref Selim ismi ile imzası vardı. O zaman hatırladım, Üniversite yıllarımda edebiyat sohbetlerinde şiiri olmayan şair diye isminin geçtiğini.

Uzunca bir süre Şair Eşref Selimden kimseye söz etmedim. Bugün Eşref Selimin pekte hazin olan sırlı günlüğünü hayatıyla ilgili bilgiler vererek yazmaya karar verdim.

Günlük, 18.02.2012 Perşembe gününden başlıyor. İlk okuduğumda ben de şaşırmıştım. Bu tarih şairin aslında birlikte yaşamayı arzuladığı Elif ile, yaşlanmayı istediği zamanı gösteriyordu. Şair Eşref Selimin güncesinde dolaşırken, karanlık ve uçsuz insan damarının içinde usul usul akarak ilerleyen, kırmızı bir kanı andırıyordu ruhum. Bazen mayhoş bir meyve kıvamıydı kelimeler, bazen haziranda kar yağıveriyordu sayfalara. Üşüdüğünü hissettiriyordu. Bazense Ocak ayında denizin soğuk sularına bırakarak kendini, aşk yangınını söndürüyordu Şair Eşref.

Sen dudaklarımdan Allah'a dökülen en büyük duam...

Sen dudaklarımla acıyı emdiğim hayat kurnam. Sen kirpiklerimde sallanan gözyaşım... Sen yüreğimde bir sevda gülümserken, ruhumda kopan fırtınayla savaşım.

Elifim, Azrail'den önce kulak ver bana. Uzat ellerini kaldır beni musalla taşlarından hayata. Sen ki, dalgasını vuran deniz ... Ben sahilde yunus... Kuyularda Yusuf. Sen ki hayatsın bende. Sen doğurdun bu yüreği, büyüt öyleyse...

Evim...

Elif'im...

Sensiz bir morg soğukluğunda gönül evim.

02.02.2012

Perşembe / Saat : Akşam 10:40

DEVAM EDECEK